

UIT DE PRACTIJK

Een korte opmerking over pyorrhoe alveolaris, door Dr. J. Koopman, speciaalarts voor stofwisselingsziekten te R'dam.

Hoewel ik geen tandarts ben en op het gebied der tandheelkunde over een absolute onwetendheid beschik, is er toch één mondziekte, die ik tallooze malen zag en die mijne suikerpatiënten en mijzelf niet zelden tot wanhoop bracht n.l. de pyorrhoe alveolaris. Ik wil hier niets zeggen over de aetiologie of over de honderden aanbevolen methoden ter behandeling. De lezers van dit tijdschrift kennen deze veel beter dan ik.

Hoewel ik in het algemeen niets gevoel voor het aanraden van een middel, waarvan men niets verder weet, wil ik kort even mededeelen, hoe één mijner patiënten mij mededeelde, dat een Weensche tandarts zijn mond had behandeld met een middel „Pyralvex” genaamd, wat reeds na een gebruik van 14 dagen een uitmuntend resultaat zou hebben gehad.

Ik heb daarop bij het op de flesch vermelde adres van de fabrikante, de *Norgine-werke, Prag* een hoeveelheid *Pyralvex* aangevraagd, waarmede ik een tweetal patiënten behandelde. De eerste, een diabetica van 36 jaar had blauwrood verdit tandvleesch, terwijl verschillende tanden losstonden. Na gedurende 14 dagen dagelijks de gingivae flink met *Pyralvex* te hebben ingesmeerd, is het uiterlijk van het tandvleesch geheel normaal en staan de tanden vast, hoewel ik aan het diët niets veranderde. Waar ik nu ook bij een tweede patiënt volkomen hetzelfde resultaat in \pm 3 weken heb gekregen, zou ik onze tandartsen willen voorstellen, zich door de tallooze mislukkingen met allerlei methoden niet te laten ontmoedigen en deze *Pyralvex*-behandeling een *fair trial* te geven.

* * *

Pyralvex bevat anthrachinon glucoside in een salicylzure alcoholische oplossing.

Afgescheiden van artikelen in de *Zahnärztliche Rundschau, Wochenschrift, Zeitschrift für Stomatologie en Medizinische Klinik*, ontvangen wij ook van Hollandsche collega's de mededeeling dat zij het middel met succes hebben toegepast.

Er is dus geen reden om het niet ook eens een „*fair trial*” te geven.

Red.

Enkele wenken uit de praktijk bij het gebruik van cadmium,
door F. van Dantzich, tandarts.

Aangezien ik het Cadmium bij jarenlang gebruik als zeer waardevol voor de tandheelkundige praktijk heb leeren kennen, mogen hier enkele aanwijzingen volgen in aansluiting op hetgeen collega *Jos. C. Polenaar* in haar publicatie in het Januari-nummer van dit tijdschrift mededeelde.

Daarin noemt zij als nadeel het groote goud-verbruik, dat gepaard gaat met de aanwending van cadmium en hetgeen vermeden kan worden door het uitzuigen of uitkrabben van was. Sinds jaren reeds pas ik hiervoor een andere methode toe, welke het mogelijk maakt een behoorlijk sterk kauwvlak in elke gewenschte dikte te krijgen en zonder zwakke plekken, e.d.

Daartoe wordt een „sqash-bite” genomen met de cadmium-band (geheel gereed) ter plaatse. Zooals *Peeso* aangeeft wordt nu het buiten de afdruk uitstekende (dus onder het tandvleesch komende) gedeelte van de band omgeven met een dikke laag kleefwas, welke 1e de band juist in de afdruk fixeert en 2e op het model behoorlijk ruimte om de band vrijlaat. Vervolgens wordt het inwendige van de band voorzien van een zeer dun laagje modellerwas, waardoor deze naderhand gemakkelijk van het model is te verwijderen. Hierna wordt het geheel ingebet in een kroon-articulator met gewone modelgips. De afdruk-massa en was worden nu door verwarming in water verwijderd, waarna de band gemakkelijk van het model kan worden genomen.

Eerst moge er nog even op worden gewezen, dat aan het maken van een kroon op deze wijze een even zoo volledige preparatie van de stomp dient vooraf te gaan als voor een gouden band, terwijl ik bij voorkeur de stomp niet te hoog laat. Indien dan, zooals collega *Polenaar* aangeeft, de cadmium-band zoo hoog mogelijk wordt genomen, kan men deze in de mond volkomen juist contoureen, ook wat betreft de contact-punten. Het op het gipsmodel uitstekende gedeelte van de band is nu dus behoorlijk hoog, hetgeen de verdere bewerking zeer vergemakkelijkt.

De band wordt nu dus van het model genomen, boven- en onder-model met *inbegrip van de stomp* goed ingetalkt en de band weer in de juiste positie op het model geplaatst. Vervolgens wordt de band volgegoten met zacht aangemaakte inbeddings-massa en de articulator hierop gesloten, waarna men, alvorens verder te gaan, de massa goed hard laat worden.

Daarna wordt de overtollige massa van het model verwijderd en kan men het kauwvlak in elke gewenschte dikte in de inbeddings-massa modelleeren, daarbij natuurlijk de *rand van de band vrij latende*. Door nu blauwe Kerr inlay-was op te brengen en te modelleeren heeft men het kauwvlak zoo dik of dun men wil en verdient het verder aanbeveling, gelijk ook *Knap* in 1929 mededeelde, de band zelf door een dun laagje inlay-was te verdikken, daar deze anders na het uitwerken te dun is en dit bovendien een mooier geheel geeft, samen met het kauwvlak. De gietstift of -stiften worden nu aangebracht en de kroon kan in zijn geheel van het model worden genomen en ingebed.

Hierbij gaat veelal de op de stomp aangebrachte laag inbeddings-massa mede, doch dit is geen bezwaar, want na bevochtiging verbindt deze zich volkomen met de rest van de inbeddings-massa.

Wat nu het gieten betreft, heb ik van een hooge verhitte van de inbedding-massa nog nooit schadelijke gevolgen ondervonden. Ook brak de wortelstomp hierbij nooit af, omdat deze nu uit inbeddings-massa, één geheel vormend met de rest, bestaat. Inplaats van het Cd. uit te slingeren, klopt ik dit, nadat de ring eenigen tijd matig verwarmd is, zachtjes vloeibaar uit het gietkanaal, terwijl eventueel achtergebleven resten Cd. door verwarming tot gloeihitte van ring en inbeddings-massa worden verdampt.

Op deze wijze heb ik reeds honderden kronen zonder mislukkingen kunnen gieten en hoop, dat deze wenken ertoe mogen bijdragen, dat door de besparing aan tijd en materiaal, die het gebruiken van Cd. geeft, gouden kronen meer dan totnutoe ook aan minder vermogende patiënten ten goede mogen komen, nog afgezien van de voordeelen, die een aldus vervaardigde kroon biedt en welke reeds door mej. *Polenaar* in haar artikel werden genoemd.

Haarlem, 26 Januari 1934.